

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a JUDr. Vojtěcha Šimíčka, ve věci žalobce: **Mgr. Pavel Klán**, správce konkursní podstaty úpadce TESLAMP Holešovice a. s., se sídlem v Praze 7, U Průhonu 40, zastoupen Mgr. Luisem Velázquezem, advokátem se sídlem v Praze 8, Za Poříčskou bránou 390/18, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2013, č. j. 6 Ca 26/2009 – 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 18819/08-1500-105418, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 11. 4. 2008, č. j. 53971/08/007914/8512 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“ a „finanční úřad“), jímž finanční úřad nevyhověl žádosti stěžovatele o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 2.905.290 Kč. Protože Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu bylo zrušeno, soud jednal jako se žalovaným s Odvolacím finančním ředitelstvím [§ 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR a § 69 zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“)].

II. Shrnutí podání účastníků

a) Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že rozsudek městského soudu je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i pro vady řízení a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.]. Soud dle stěžovatele nesprávně konstatoval, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nebyla dostatečně konkrétně vymezena, přestože byla v žalobě vznesena v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 79 (citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Zjevně nesprávný a neudržitelný měl být též závěr soudu, že námitka neexistence daňových nedoplatků na účtu DPH byla uplatněna opožděně, neboť již žádost o vrácení přeplatku a následné odvolání obsahovaly nezaměnitelné a jednoznačné vymezení přeplatku, takže stěžovatel tuto námitku u soudního jednání jen zopakoval a bylo povinností soudu se jí věcně zabývat.

[3] Nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí spatřoval stěžovatel v jeho konstatování, že se nemohl zabývat zákonností postupu správce daně při nakládání s přeplatkem z důvodu existence pravomocného rozhodnutí správce daně o přeplatku ze dne 8. 11. 2005, č. j. 96936/05/007914/8543 a ze dne 10. 1. 2006, č. j. 1799/06/007914/2716. Podle stěžovatele je totiž nespornou skutečností, že překážka soudního přezkumu dopadá pouze na způsob, jímž bylo naloženo s přeplatkem na DPH ve výši 12.969 Kč, o jehož převedení na úhradu nedoplatku (na dani z příjmů) bylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Tato překážka se však nevztahuje na postup správce daně podle ust. § 59 odst. 3 písm. e) odst. 5 písm. d) zákona číslo 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále „zákon o správě daní a poplatků“), týkající se vrácení přeplatku ve výši 2.905.290 Kč. Stěžovatel tvrdil, že o konkrétním postupu správce daně podle ust. § 59 odst. 5 cit. zákona se „poprvé dozvěděl“ až z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a následně z jeho vyjádření k žalobě ze dne 5. 5. 2009. Do té doby neobdržel žádné rozhodnutí či vyrozumění o tom, jak bylo s nadměrnými odpočty naloženo, takže se proti tomuto postupu správce daně nemohl dříve bránit.

[4] Soud podle stěžovatele nevzal v úvahu, že stěžovatel vystupoval v daňovém řízení v postavení úpadce, na jehož majetek byl pravomocně prohlášen konkurs. Správce daně měl totiž povinnost přednostně aplikovat ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“), což plyne z ustálené judikatury a soud měl povinnost zaujmout konkrétní a přezkoumatelné stanovisko k zásadní otázce, zda mohl správce daně při nakládání s vyměřenými nadměrnými odpočty DPH postupovat podle ust. § 59 odst. 3 písm. e) odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neboť okamžikem prohlášení konkursu nebylo možno použít přeplatek daně na nedoplatek na dani, což plyne z rovného postavení účastníků konkursního řízení, tak jak je konkretizovaly nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/06 a ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 48/06 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>).

[5] Stěžovatel dále odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, poukázal na povahu rozhodnutí správce daně vydaného dle ust. § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, kdy soud v přezkumném řízení zjišťuje existenci vratitelného přeplatku nikoli jen z hlediska toho, zda byl evidován, ale též, zda s ním správce daně zacházel v zákonných mezích. Stěžovatel na existenci použitelné judikatury výslovně upozornil, avšak soud k této právní argumentaci nepřihlédl, což zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Stěžovatel rovněž bez dalšího upozornil, že na věc lze vztáhnout závěry vyslovené v rozhodnutích zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 1 Afs 125/2006 - 63, ze dne 13. 5. 2009, č. j. 1 Afs 12/2009 - 52, ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 Afs 94/2008 - 52 a ze dne 26. 1. 2011, č. j. 9 Afs 29/2010 - 61.

pokračování

b) Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť napadený rozsudek považuje za řádně odůvodněný a vypořádávající řádně všechny námitky žalobce, přičemž soud vycházel z objektivně zjištěného a prokázaného skutkového vztahu a závěr odůvodnění rozsudku odkazuje mj. i na obdobný rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 2 Afs 79/2010 - 80. Proti převedení vyměřených nadměrných odpočtů na DPH za období dubem 2002 až duben 2004 stěžovatel neúspěšně brojil v řízení, v němž rozhodoval i zdejší soud citovaným rozsudkem.

[7] K námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení přezkoumával posouzení oprávněnosti žalobcova nároku na vrácení přeplatku z hlediska podmínek daných ust. § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, tedy zda byl evidován přeplatek, jak byl proveden test vratitelnosti, ale nehodnotil postup finančního úřadu při nakládání s vyměřenými nadměrnými odpočty za zdaňovací období let 2002 až 2005, kdy bylo nakládání s odpočty upraveno v ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), ve znění účinném do 31. 12. 2007. Postup dle tohoto ustanovení byl v té době v souladu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

[8] Ryze účelová je i námitka stěžovatele, že nevěděl, jak bylo s nadměrným odpočtem naloženo, neboť mohl proti postupu správce daně dle ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků podat reklamaci dle ust. § 53 citovaného zákona, ve lhůtě dané v ust. § 52 odst. 2 citovaného zákona, kdy ze strany finančního úřadu šlo o úkony při placení a evidenci daní. Rozhodnutí o reklamaci je soudně přezkoumatelné (zde žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 7 Afs 27/2004 - 66). Stěžovatel této možnosti nevyužil a žádost o vrácení přeplatku podal až tři roky po posledním provedeném postupu správce daně při placení DPH vyměřeným nadměrným odpočtem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti [§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.] a z důvodů v ní uvedených [§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.]. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžejní námitka stěžovatele spočívá v názoru, že započtení přeplatku na dani z přidané hodnoty, který vznikl za období po prohlášení konkursu, nebylo možné, ani podle zákona, ani podle ustálené judikatury, soud měl povinnost zasáhnout, neboť zde není překážka soudního přezkumu, za kterou městský soud chybně považoval dřívější správní rozhodnutí, proti nimž stěžovatel nebrojil správní žalobou.

[11] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že městský soud v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností nepolemizoval s tím, že podle citované judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu není převedení přeplatku možné (str. 8 řádek 11 napadeného rozsudku), avšak konstatoval, že by se mohl tím, jak finanční úřad nakládal s přeplatkem, zabývat pouze v případě, že by stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí o převedení přeplatku na nedoplatek, což se však nestalo, neboť stěžovatel rozhodnutí o převedení přeplatku ze dne 8. 11. 2005 napadl reklamací, která byla rozhodnutím ze dne 10. 1. 2006 zamítnuta, avšak proti tomuto rozhodnutí žaloba podána nebyla, a rozhodnutí nabylo právní moci v nezměněném stavu. Městský soud uzavřel, že žalovaný i soud mají povinnost z tohoto rozhodnutí vycházet a konstatovat, že ke dni podání žádosti o převedení přeplatku neexistoval žádný vratitelný přeplatek. Proti tomuto závěru nemá zdejší soud, v rámci shora vymezeného přezkumného rámce, výhrady, což odůvodní níže.

[12] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel v žádosti o vrácení přeplatku ze dne 29. 1. 2008 tvrdil, že přeplatek vznikl na základě nadměrného odpočtu DPH za dobu od května 2004 až srpna

2005. Přeplatek stěžovatel podrobně rozepsal, včetně dat podání jednotlivých daňových přiznání, v nichž vyčíslil jednotlivé vratitelné přeplatky, kdy první přiznání podal 25. 6. 2004 a poslední podal dne 23. 9. 2005. Ze stěžovatelova přehledu přiloženého k jeho žádosti plyne, že částka 2.905.290 Kč, jejíž vrácení žádal, je složena jak z kladných, tak ze záporných hodnot přeplatků a v tomto smyslu je výsledkem „započtení“. Z téhož správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Finanční úřad pro Prahu 7 dne 8. 11. 2005 pod č. j. 96936/05/007914/8543 rozhodl o tom, že přeplatek na dani z přidané hodnoty vykázany ke dni 30. 9. 2005 ve výši 12.969 Kč se převádí na úhradu nedoplatku na dani z příjmů. Stěžovatelovu reklamaci, kterou proti tomuto rozhodnutí podal, zamítlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 10. 1. 2006, č. j. 1799/06/007914/2716. Nutno podotknout, že stěžovatel netvrdil, že by toto rozhodnutí napadl správní žalobou, avšak namítal, že nevěděl o způsobu, jímž finanční úřad s přeplatkem naložil, a proto nebyla dřívější obrana možná. Tato argumentace však nemá oporu v obsahu spisu.

[13] Stěžovatel tvrdí, že se o způsobu, jímž finanční úřad konkrétně naložil s přeplatkem, dozvěděl až z rozhodnutí finančního ředitelství v této věci, resp. z jeho vyjádření ke správní žalobě (viz výše bod [3]). Dovojuje z toho patrně, že reklamaci podat nemohl. Ze správního spisu nicméně plyne, že žádost stěžovatele, která předcházela rozhodnutí finančního ředitelství, obsahuje konkrétní vyčíslení přeplatku, přičemž výslovně vychází z daňových přiznání, která stěžovatel podle vlastního tvrzení podal v době od 25. 6. 2004 do 23. 9. 2005. Žádost o vrácení přeplatku byla stěžovatelem podána až dne 29. 1. 2008. Stěžovatel však byl minimálně od doručení citovaného rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 10. 1. 2006 o zamítnutí reklamacie proti rozhodnutí o převedení přeplatku srozuměn s tím, že správce daně na stěžovatelem vyčíslené hodnoty přeplatků nereflektuje. Jde tak o obdobnou situaci posuzovanou zdejšími soudem v rozsudku ze dne 29. 4. 2011, č. j. 2 Afs 79/2010 – 80, kde konstatoval, že *[t]eprve poté, co se Ústavní soud vyslovil k nemožnosti převedení přeplatku v případě daňového subjektu, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, a jeho závěry byly převzaty Nejvyšším správním soudem, podal stěžovatel dne 27. 7. 2006 žádost o vrácení přeplatku; učinil tak tedy téměř tři roky od vydání posledního rozhodnutí, jímž byl přeplatek převeden. Nejvyšší správní soud tedy v dané věci uzavírá, že pokud stěžovatel požádal o vrácení přeplatku několik let poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o jeho převedení na úhradu nedoplatku na jiné dani, přičemž proti rozhodnutí o převedení nepodal oprávněný prostředek, ačkoliv tak byl oprávněn učinit, nebylo možné vyhovět jeho pozdějšímu požadavku na vrácení přeplatku, jenž byl v době podání žádosti již převeden na úhradu nedoplatku na jiné dani.*“ Nyní stěžovatel postupoval obdobně. Seznatelným motivem k podání žádosti o vrácení přeplatku po uplynutí dlouhé doby od posledního rozhodnutí, byla níže popsána novelizace zákonů, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2008.

[14] Stěžovatel v žádosti o vrácení přeplatku ze dne 29. 1. 2008 uvedl, že přeplatek je třeba vrátit na základě ustanovení § 40a odst. 4 a § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, která je podle stěžovatele nutno aplikovat na základě přechodného ustanovení obsaženého v čl. XXVIII zákona č. 296/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé zákony v souvislosti s jeho přijetím (dále jen „zákon č. 296/2007 Sb.“), účinného od 1. 1. 2008. Povinnost aplikovat tyto právní normy na případ neskončeného konkursu zahájeného podle zákona o konkursu a vyrovnání stěžovatel opřel o ustanovení § 105 zákona o DPH ve znění účinném od 1. 1. 2008, kteréžto znění zákona bylo, dle stěžovatele, třeba užít na základě přechodných ustanovení obsažených v čl. CIV zákona č. 296/2007 Sb. I tato část stěžovatelem vytvořené právní konstrukce je vadná a ve své souhrnné logice nerespektuje časový rozměr platnosti a působnosti aplikovaných zákonných norem.

[15] Novelizace zákona totiž (stručně shrnuto) nemohla „oživit“ pravomocně skončené věci, v nichž bylo provedeno započtení přeplatků na DPH po prohlášení konkursu na nedoplatky na tutéž daň, vzniklé rovněž za dobu po prohlášení konkursu. Již finanční ředitelství v odůvodnění rozhodnutí napadeného správní žalobou předeslalo, že stěžovatel (minimálně zčásti) nezpochybňuje postup finančního úřadu při započtení, což dle finančního ředitelství plyne z výše požadované částky přeplatku, která je dána součtem nadměrných odpočtů vzniklých za zdaňovací

pokračování

období po prohlášení konkursu, od níž jsou odečteny daňové povinnosti vzniklé opět za dobu po prohlášení konkursu. Ke stěžovatelově námitce nepřipustného započtení finanční ředitelství uvedlo, že zde není pohledávka stěžovatele, neboť zde není přeplatek, který by byl vratitelný, což by bylo splněno jen tehdy, pokud by správce daně neevidoval nedoplatek. Avšak nedoplatek evidován byl. Žádost o vrácení přeplatku byla podána za účinnosti zákona č. 296/2007 Sb., a podle této úpravy lze do majetkové podstaty vracet pouze přeplatky, jejichž vratitelnost se posuzuje specificky podle pravidel obsažených v ustanovení § 40a zákona o správě daní a poplatků. Ke dni podání nyní projednávané žádosti o vrácení přeplatku na DPH však na účtu DPH nebyl vratitelný přeplatek evidován a nevznikl ani v průběhu následujících šedesáti dní.

[16] Tento právní názor nutno v projednávané věci akceptovat v tom smyslu, že v režimu nastoleném zákonem č. 267/2007 Sb., s účinností od 1. 1. 2008, o nějž stěžovatel opřel svou žádost, bylo při posouzení stěžovatelovy žádosti zjištěno, že zde není evidován vratitelný přeplatek. Stěžovatel se však současně domáhal, aby byly na základě žádosti opřené o právní úpravu platnou od 1. 1. 2008 revidovány postupy, které finanční úřad při placení daní užíval do 31. 12. 2007. Takový postup možný není, a novelizace č. 296/2007 Sb. pro něj v daném případě neposkytuje ani zákonnou oporu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel u jednání před Městským soudem v Praze podle protokolu ze dne 4. 4. 2013 sdělil, že postup správce daně podle ust. § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků akceptoval právě do doby, než uhradil všechny evidované nedoplatky na daních vzniklé v době po prohlášení konkursu. Žalovaný vysvětlil, že v dané věci byly nadměrné odpočty použity na úhradu nedoplatku téže daně vzniklé po prohlášení konkursu. Zdůraznil, že finanční úřad postupoval podle § 105 odst. 1 zákona o DPH ve znění platném v době použití přeplatků, tedy ve znění platném před 1. 1. 2008. K použití přeplatků tak došlo předtím, než vstoupil v účinnost zákon č. 296/2007 Sb., jehož užití se stěžovatel dovolává. Námitka užití nesprávného právního názoru tak důvodná není.

[17] Stěžovateli lze přisvědčit, že námitku, že mu nebylo zřejmé, jakým způsobem bylo naloženo „s vyměřenými nadměrnými odpočty“ (viz protokol o jednání před městským soudem), resp. námitku neexistence daňových nedoplatků na účtu DPH, uplatnil včas způsobem, z něhož bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 08. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Věcně však nemohl Nejvyšší správní soud tuto námitku považovat za důvod ke kasačnímu zásahu. Sféra stěžovatele nebyla zasažena, což plyne z výše uvedených závěrů (viz bod [13] a níže). Ostatně Městský soud v Praze výslovně konstatoval, že stěžovatel na dani přeplatek neměl (str. 8 řádek 7 citovaného rozsudku). Soud postupoval správně též, označil-li za obecnou a blíže neargumentovanou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, z důvodu nevypořádání odvolací argumentace. Soud zde správně poznamenal, že míře obecnosti této námitky odpovídá i míra obecnosti jejího přezkumu, přičemž soud sám považuje rozhodnutí finančního ředitelství přezkoumatelné. Zdejší soud též konstatuje, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti (ke kritériím přezkoumatelnosti srov. například rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32 a tam citovaná rozhodnutí, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, ze dne 8. 12. 2005, č. j. 2 Afs 79/2005 - 104, či ze dne 14. 6. 2007, č. j. 2 Afs 209/2006 - 68, a další). To znamená, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je vedeno ve výroku rozhodnutí a jak bylo naloženo s námitkami účastníků.

[18] Rovněž lichá je námitka stěžovatele, že soud nezaujal přezkoumatelné stanovisko k zásadní otázce, za níž stěžovatel považoval zjištění, zda mohl finanční úřad při nakládání s vyměřenými nadměrnými odpočty postupovat dle ust. § 59 odst. 3 písm. e) zákona o správě daní a poplatků, neboť přednost dle stěžovatele měla aplikace ust. § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, proč soud k takovému postupu neměl důvod, neboť o nutnosti užití citovaného ustanovení zákona o konkursu o vyrovnání nepochyboval, avšak uvedl (viz výše bod [11]), že je zde překážka

soudního přezkumu daná tím, že stěžovatel rozhodnutí o zamítnutí reklamace nenapadl správní žalobou. Ani tato námitka proto není důvodná.

[19] Stěžovatel se domáhal aplikace právního názoru vysloveného zdejším soudem v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, 2 Afs 180/2004 – 44, který však zjevně respektován ve věci byl, neboť tehdy Nejvyšší správní soud podpořil soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí reklamace (viz i výše bod [13]). Podobně stěžovatelem zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 1 Afs 125/2006 – 63 byl vydán v řízení o soudním přezkumu zamítnuté reklamace namítající započtení odporující ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a nutnost aplikovat nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2008 a ze dne 9. 12. 2008 Pl. ÚS 48/06 (publikován též pod č. 54/2009 Sbírky zákonů). Ani toto rozhodnutí na věc nedopadá, neboť stěžovatel ohledně této otázky nebrojil proti postupu finančního úřadu včasnou reklamací (viz i výše bod [13]). Věc rozhodovaná rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2009, č. j. 1 Afs 12/2009 – 52 vycházela ze speciality ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání ve vztahu k právní úpravě platné po 1. 1. 2008, a zohlednila i právní názory z citovaných nálezů Ústavního soudu, přičemž odvolací orgán tehdy rozhodoval již v době účinnosti zákona č. 267/2007 Sb., a úpadce rozhodnutí o reklamaci (viz i bod 15 citovaného rozsudku) ve lhůtě napadl správní žalobou. V nyní projednávané věci stěžovatel takto nepostupoval a skutkový a právní základ projednávané věci je odlišný. Ve věci započtení na penále, rozhodované zdejším soudem rozsudkem ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 Afs 94/2008 – 52, soud rozhodoval ve věci řádně a včas podaných opravných prostředků a vycházel z možnosti použití přeplatku vzniklého v roce 2007 na úhradu nedoplatku; řešil přitom otázku, kdy mohlo k takovému úkonu dojít. I toto rozhodnutí tak na projednávanou věc nedopadá. Konečně nutno dodat, že ve věci rozhodované rozsudkem ze dne 26. 1. 2011, č. j. 9 Afs 29/2010 – 61 zdejší soud rozhodoval ve věci správní žaloby včasně podané proti odvolání o rozhodnutí o reklamaci proti postupu při placení daně. Reklamace byla ze dne 25. 8. 2009, rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 16. 9. 2009, k započtení došlo v roce 2009, tedy za působnosti úpravy platné od 1. 1. 2008. Ani tento případ na věc nedopadá. Jak již bylo řečeno, věc je naopak obdobná s věcí rozhodnutou NSS rozsudkem, na nějž odkázal jak městský soud, tak žalovaný (viz výše body [6] a [13]), přičemž ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2202/11. Napadený rozsudek proto nemůže být nepřezkoumatelný z důvodů, jež namítal stěžovatel (bod [5]).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.].

[21] O nákladech řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak podle obsahu soudního spisu žádné relevantní náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu